

DAN
FESPERMAN

A KÖD

NEVE

HELEN

Mont Blanc
válogatás

Egy évtizedeken átívelő, kihagyhatatlan kémérténet feminista csavarral.

Nyugat-Berlin, 1979. A 23 éves Helen Abell felügyeli a CIA biztosházait, ahol az ügynökök és informátorok félelem nélkül találkozhatnak a veszélyes városban, a hidegháború kellős közepén. Egy este azonban két rejtélyes ügynök jelenik meg az egyik ilyen házban, akik kódnyelven társalognak. Helen elhatározza, hogy kideríti, miről beszélhettek, a kutatás során pedig szemtanúja lesz egy agresszív interakciónak egy kémnő, valamint a CIA egy magas beosztású és veszélyes ügynöke között. Közbelép, hogy megmentse a nőt, azonban így épp a férfi céltáblájának kellős közepére kerül, és menekülnie kell. Évtizedeken át tartó útját csupán egy dolog tüzeli: fel kell göngyölnie az ügyet, bármi áron. Aztán 2014-ben, Marylandben rátalálnak egy halott házaspárra. Helen és a férje az. Vajon ki volt a gyilkos? A hírek szerint nem más, mint a pár fia, azonban a fiú nővére, Anna nyomozni kezd anyjuk múltja után, és hamar rájön, hogy minden sokkal összetettebb, mint amilyenek elsőre látszik...

© Michael Lionstar

DAN FESPERMAN

író és újságíró. Munkája során már több mint harminc országot bejárt, és megfordult három fronton. Több regényével is díjat nyert. A legjobb thriller kategóriájában neki ítelték az Ian Fleming Steel Dagger-díjat; később elnyerte legjobb debütáló krimi kategóriában a Krimiírók Brit Szövetsége John Creasey Memorial Dagger-kitüntetését; és a Krimiírók Nemzetközi Szövetsége Dashiell Hammett-díját is megkapta. Jelenleg Baltimore-ban, az Egyesült Államokban él.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.danfesperman.com

[www.Facebook.com/MontBlancValogatás](https://www.facebook.com/MontBlancValogatás)

„Dan Fesperman magabiztosan sodorja a kettős szálon futó cselekményt. Helen dilemmája – hogy jó beosztott legyen, vagy pedig jó állampolgár – ékesszólóan bizonyítja, milyen súlyos erőt hordozhat egy kémregény a megfelelő kezekben.”

The New York Times

„Hihetetlen fordulatok és lélegzetelállító menekülések... Szenzációs!”

The Wall Street Journal

„Lenyűgöző. Fesperman igen magasra tette a lécet ezzel a könyvével. Okos és fondorlatos, ugyanakkor mélyen emberi. Napjaink egyik nagy kémtörténete.”

Publishers Weekly

„A szerző új regénye ördögien agyafúrt és rendkívül szórakoztató. Megragad és lebilincsel.”

Kirkus Reviews

„Ez egy szédületes könyv munkáról és szerelemről, édesanyákról és lányaikról, lojalitásról és árulásról, amely napjaink detektívregényét ötvözi a hidegháborús kémregény életre-halálra menő, szexis intrikájával.”

Booklist

„Igazán szenzációs regény. A bonyolult cselekmény fokozott figyelmet követel, de mindenképpen megéri. Különösen örömet leltem Berlin lelkiismeretes kutatásra valló ábrázolásában, mert ez a város fejlődhet, de mindig kísérteni fognak benne a múlt árnyai.”

Library Journal

DAN
FESPERMAN

A KŐD
NÉVE
HELEN

← részlet →

1.

Berlin, 1979

Az öregember a ház hátsó részében, a konyhaasztalánál ült, és fahangján másodszor is felmondta a szöveget, amely így olyan lett, akárcsak egy lecke, vagy talán ráolvasás, egy varázslat, amelyet most akar kipróbálni a hallgatóján.

– Ha úszni akar a tóban, kerülnie kell a morotvát. Érintheti a tengerszemet, de nem szabad mélyre merülnie, és mindig vissza kell térnie a tóba.

A fiatalabb férfi keresztbe tette a karját, és bólintott.

– Hát az állatkert?

– Száraz. Legalábbis nekünk. A tó is kiszáradt a gondnok szerint. – Szünet, reszketeg zihálás. – Mind azt hiszik, hogy rég lecsapolták, és a vize örökre láthatatlan. Kivéve természetesen a magunkfajták előtt, akiknek különleges pápaszeme van. Ilyet ajánlunk, ha érdekli.

– Miféle pápaszemet?

– Átvitt értelemben. Új látásmódot. Valamint hozzáférést, alkalmat. Többet, mint amiről valaha álmodott.

Az öregember röplabdázó whiskyt töltött. Kortyolt belőle, majd olyan erélyesen koppantotta le az asztalra a poharat, mint aki bebocsátást követel.

– Egy szót sem ért belőle, ugye?

– Értek ezt-azt. Nem mindent.

– Meghívjuk magunkhoz. De mielőtt bejöhethetne, meg kell mosdatnunk.

– Mert úsztam a morotvában?

– Természetesen.

A fiatalabb férfi a homlokát ráncolta, és keresztbe vetette a lábait. Ám ahogyan félrehajtotta a fejét, az elárulta, hogy igencsak érdeklődik. Szétkulcsolta a karjait, és újból megszólalt:

– Először többet kell mondania.

– Nem. Először magának kell elmondania, milyen úton jött ide.

– Amelyiken mondta.

– Egyedül volt? Semmi árnyék, elejétől a végéig?

– A végét maga is látta. Az elején sem volt.

– Biztos? Még a gyorsvasúton sem?

– Megtettem minden óvintézkedést. Tiszta volt az út. Nem először csinálom, mint tudja.

Hosszú szünet. Aztán egy újabb korty whisky, és egy újabb koppantás a pohárral.

– Hát akkor jöjjön! – Újabb asztmás sóhaj. – Üljön le!

A fiatalabb férfi lépett egyet, aztán megállt, mintha most jutott volna az eszébe valami.

– És ha nem tudunk megegyezni? Ugye, ez nem egy olyan dolog, hogy ha beszél, utána meg is kell ölnie?

Az öregember nevetése egy ócska harmonika szagot hangjára emlékeztetett.

– Ugyan már. Igyon egy pohárral.

– Ez igen volt, vagy nem?

– Ez nem olyan kérdés volt, amire igen vagy nem a válasz. Üljön le, és elmagyarázom. Itt emberek halnak meg, Lewis. Vízbe fúlnak, és senki sincsen az egész rohadt morotvában, aki megmentse őket, maga viszont egy nap alatt változtathat ezen. Ahogy a lengyel nője mondja: az idő nem vár!

– Róla meg honnan tud?

– Egyes számú szabály, Lewis. Mindig feltételezze, hogy többet tudunk, mint gondolná.

Az emeleti gépszobában Helen Abell feljegyezte a „Lewis” nevet. Zoknis lábbal kilépett, majd előrehajolt, és hegyezte

a paripa fülét. Kétségtelenül kódnév, de valahonnan ismerős. Nem tartozott a berlini irodához – vagy ahogy az öregek mondják, a berlini műveleti bázishoz –, de talán egy memóban vagy a sürgönyökben találkozott a nevével.

A következő néhány másodpercben csak a fiatalabb férfi lépéseit hallotta, ahogy keresztülvág a konyhán – *kopp, kopp, kopp*, akkora hangerővel, mint egy clydesdale ló –, majd egy szék csikorgását, amikor asztalhoz ül. Helennek erről eszébe jutott, hogy milyen fényesre kefélt a fekete cipője. Ormótlan is, mint amilyet a keletnémetek viselnek.

A férfiak alig pár perce érkeztek. Helen abban a pillanatban kilesett az ablakon, ahogy meghallotta a kulcs zörgését a zárban, és kiszúrta őket a bejárathoz vezető lépcsőn. Váratlan látogatók, egyik sem látszott ismerősnek. Ám a „Lewis” név olyan szál, amellyel dolgozhat.

A magnetofon orsói rendületlenül forogtak, mint két ikerbolygó, amelyek bekebeleznek minden szót. Helen pisszenni se mert, hiszen hátha attól megnyikkan a padló, és elárulja. Azzal már elkésett, hogy figyelmeztesse őket a jelenlétére. Hiba volt, hogy bekapcsolva hagyta a magnót? Hogy egyáltalán hallgatózik? Valószínűleg. *Kétségtelenül*. Az egész dolog szinte bizonyosan kívül esik az ő jogosultságán. De még sose hallott ilyen párbeszédet.

Rövid megfigyeléséből profizmusra és parancsoláshoz szokott fölényre következtetett. Két tapasztalt játékos a rendnek, amelybe ő is be akar jutni. Olyan élmény volt, mint kihallgatni az istenek párbeszédét. De akkor is a tilosban jár, és ideje elhúzni. Ki kell kapcsolnia a magnót, le kell vennie a fejhallgatót, és némán ki kell várnia, hogy a férfiak távozzanak. Sóhajtva nyújtotta a kezét a kapcsoló felé.

Ekkor a mutatók megrezdültek a számlapokon, mert a fiatalabb férfi megszólalt. A lány keze megállt a levegőben. A férfi lehalkította a hangját. Helen annyira figyelt, hogy szorosán behunyta a szemét az összpontosítástól.

– Az effik tudják?

– Semmit az égvilágon, legalábbis azóta nem, hogy Jack '72-ben feldobta a talpát.

– Jack? Úgy érti...?

– Úgy.

– Barátja volt?

– Olyasféle. Az ellenségem ellensége, satöbbi. Az utolsó a maga nemében. Na, igyon!

Pohárba csorduló szesz hangja, aztán csönd.

Helen kővé fagyott. Mi a fenéről beszélnek ezek? Az effik. Az állatkert. A tó, a morotva és a tengerszem. Hivatkozás Jackre, egy hajdani nagyfejűre – valószínűleg ez is kódnev. Talányos volt az egész beszélgetés, és nem csak azért, mert Helen nem ismerte a tolvajnyelvet.

Először is, miért beszélnek kódban? A védett ház lényege, hogy az ember annyira biztonságban érezze magát, amikor már mellőzheti a halandzsát. Az ember lazít, felpolcolja a lábát az asztalra, és a lehető legegyszerűbb megfogalmazásban osztja meg a titkokat. Bátran és feltétlen bizalommal. Helen úgy rendezte be a négy házat Nyugat-Berlin kerületeiben és külvárosaiban, hogy bármely pillanatban használhatók és alkalmasak legyenek a titkos tárgyalásokra. A házak tiszták, jelentéktelenek voltak, és hála az ő tavalyi erőfeszítéseinek, hangszigetelték őket a szomszédok kíváncsisága ellen.

Különösen arra a munkára volt büszke, amit ebben a megroskadt téglaházban végzett, egysaroknyira az Alt-Moabittól. Lázasan dolgozott, hogy a lehető legbiztonságosabb környezetet teremtsen meg az Ügynökség tisztjeinek és informátorainak, egyáltalán minden jó barát számára, akinek ideiglenesen menedékre lehet szüksége a szakma rideg-hideg kockázatai elől.

Akkor minek ezek a furcsa kódszavak? Feltéve, ha nem kód, hanem különleges nyelv, mert a kettő nem ugyanaz. Igen, egy belterjes szókinccs valamilyen zártkörű használatra. Magasabb jogosultságú személyek nyilván nem találnának benne semmi titokzatosot.

Azt sem értette, hogyan jutottak kulcshoz a férfiak. Helen ismerte mind a hat személyt, akiknek kulcsuk volt ehhez a házhoz. Valamelyikük anélkül adott kulcsot a látogatóknak, hogy őt előzőleg értesítette volna, már ezzel súlyosan megsértve a biztonsági rendszabályokat.

Ráadásul a találkozó nem volt beütemezve. Ha valakik használni akarták az ő valamelyik házát – oké, az *Ügynökség* egyik házát –, a rendelkezések szerint hat órával korábban értesíteniük kellett Helent, mert ő csak ebben az esetben gondoskodhatott róla, hogy senki se rontson be hozzájuk, a ház pedig felkészülve, otthonosan várja őket. Mielőtt átvette volna a munkakört, ha ritkán is, de előfordultak kényelmetlen ütközések és átfedések, amelyeket az irodavezető láthatólag a hivatás kockázatának könyvelt el. Helen aggályos gonddal iktatta ki ezeket a kínos helyzeteket. Minden a részleteken múlt: a bérlők ellenőrzésén, a forgalomirányításon, a házak tisztaságának és könnyű hozzáférhetőségének biztosításán. Helen alaposan átvilágította a ház jelenlegi bérlőjét alakító fedőszemélyt, a Pan Am ügynökségi kapcsolatokkal rendelkező utaskísérőjét, akinek munkabeosztása olyan volt, hogy csak szerdánként és szombatonként tartózkodott a házban, de még ezeken a napokon is azonnal távozhatott, ha arra volt szükség.

Természetesen becsúszhattak előre be nem jelentett találkozások, és olyan ügynökök is használhatták a házat, akik nem voltak állandó vendégek. Berlinben megszokottak voltak a hírszerzési vészhelyzetek. Ám a kihallgatott földszinti párbeszédből hiányzott a váratlanság elektromos sercegése.

Ez a társalgás komótos volt, kollegiális, és Helen gyanította, hogy a két ember a korkülönbség ellenére is nagyjából egyenrangú, vagyis valószínűleg nem egy hírszerző tárgyalt a helyi informátorával. Makulátlan angolságukon nyoma sem volt idegen akcentusnak. Vagy amerikaiak voltak, vagy nagyon megtanulták játszani az amerikaiakat.

A szó szoros értelmében persze Helennek sem lett volna szabad itt lennie. Ez volt a bökkenő, és ezért maradt síri

csöndben. Rákapott, hogy az Ügynökség tudtán kívül váratlan heti ellenőrzéseket tartson a négy házában: ez a leghatékonyabb módszer a hanyagság és a rendetlenség felfedezésére. Nem dokumentálta a látogatásokat, mert akkor nem működtek volna. Szokása szerint ebben is túlteljesített, ez volt a védjegye azóta, hogy tizennégy hónapja megérkezett Berlinbe.

Kétségtelen, hogy nem azt a munkakört kapta, amit szeretett volna. Meg sem közelítette az elvárásait. Mindig gyanítottotta, hogy az irodavezető, egy Ladd Herrington nevű, kanos vén trotty megalázásból osztotta be így, hogy Helen tudja, hol a helye.

– Még csak huszonhárom? – kérdezte az első napon, átlesve szemüvege kerete fölött, miközben Helen életrajzát taperolta. Tekintete megakadt a lány mellén, és éppen annyi időre állapodott meg rajta, hogy Helen kínosan érezze magát.

– Azt ugye tudja, hogy jobban jár, ha elemző lesz? Hosszú távon legalábbis. Sokkal jobbak a kilátások az előrelépésre. A házasságra is, habár ez talán nem érdekli magát. Itt viszont...

Legyintett, mintha annak az esélyeit mérlegelnék, hogy felfedezhetnek-e egy új üstökös, vagy szervezhetik-e kettős ügynöknek Leonyid Brezsnyevet. Elemző. Az Ügynökség nőnemű tagjainak alapbeosztása, kivéve azokat, akiket az irattárba, vagy valamelyik osztálynak a „különleges részlegébe” száműztek, jó mélyen a színpalak mögé. Az ilyenek nemigen jutottak el a terepre.

Ám Helent alig két év gyakorlat után mégis abba a városba vezényelték, amely meghatározta a hidegháborút. Válaszul Herrington eldugta egy jobbára aktatologatásból álló munkakörbe, amihez Helen két fizetési kategóriával jobb volt a kelleténél. A kevésbé sértő hangzás vagy a még csattanósabb tréfa kedvéért Herrington kitalálta hozzá a Berlini Iroda Logisztikai, Ingatlanügyi és Személyzeti Részleg Adminisztrációs Vezetője új címet is.

Helen egy hétig duzzogott, aztán úgy döntött, hogy jó aranylemez képet vág a dologhoz. Kipuhította, majd kihasználta a munkakör lehetőségeit, amelyek szélesebbek voltak, mint mások sejtették. Újra átvilágította a bérlőket, megtekintette a helyszíneket, és mivel senkivel sem volt elégedett, hónapokkal a szokásos rotáció előtt lecserélte őket. Szigorított a segédszemélyzet toborzásán, minimális költséggel felújította az ingatlanokat, fokozottabb számlaadási fegyelemre kötelezte a felhasználókat. Az egerekkel és a poloskákkal együtt eltűntek az átfedések és a baklövések is. A terepügynökök sokkal kevesebbet panaszkodtak. Helen kapcsolatokat épített, bővítette a hatáskörét, talált magának szeretőt, és egy életfogytoshoz méltó cinizmussal szoktatta hozzá magát Berlin hideg, komor méltóságához.

Most pedig itt lapított némán és mozdulatlanul egyik váratlan vizitjének kellős közepén az emelet csapdájában egy sűrű októberi hétfő délutánon, és nem értette, mi a nyavalyába keveredett.

Valamivel két óra után, vödörrel és felmosóval, takarítónőnek öltözve érkezett a házba, hogy a minimumra csökkentse a szomszédság érdeklődését, noha munkarendjük ismeretében biztosra vehette, hogy a háztömbben senki sem tartózkodik, leszámítva a gyerekek és a háztartásbeliek csoportjait.

Belépés után elvégezte a rutinmunkát. Zárak és reteszek? Pipa. Általános tisztaság? Jobb, mint legutóbb. Nincs egérpíszok a mosogató alatt, ami ezen a környéken a legmerészebb elvárás. Hűtőszekrény? Feltöltve, semmi sem savanyodott meg, nem is penészes. Szesztartalék? Bőséges, jól eldugva a szokott helyre, ahol nem férhet hozzá az álbérlő.

Utolsónak maradt a listán a lehallgató. Mindig úgy próbálta ki, hogy előlről hátrafelé haladt a földszinten, miközben kedvenc Rilke-versét szavalta. Volt, hogy németül szavalta. Ma angolul. Az első sorokat a nappaliban mondta el, a bejárat mellett.

*Hogy tartsam lelkemet, hogy lelkedet
ne érintse? Hogyan emeljem át
más tárgyakat érinteni feletted?*

Megállapította, hogy a szekrény és a bútorzat tiszta, majd lassan elindult a ház hátuljába. A lépcsőt megkerülve belépett az ebédlőbe, ahol balra kiszúrt egy piszokfoltot a falon és fölötté egy repedést a mennyezetben, de közben sem hagyta abba a szavalást:

*Bár lelnék néki néma rejteket,
hol párjaként valami Elveszettnek
idegen csöndbe zárnám, mely tovább
nem rezdül, hogyha mélyeid rezegnek.*

Következett a nemesgáz konyha. Rilke a „Szerelmes vers” címet adta a költeménynek, ám Helen számára ezek a szavak sosem idéztek meg semmiféle férfit, se a múltból, se a jelenből. Férfiak helyett a saját különös foglalkozására kellett gondolnia, erre a tartományra, ahol valóban kockázatos hozzáérni a mások lelkéhez, sőt még az is veszélyes, ha megpróbálunk menedéket adni nekik egy idegen, csöndes helyen – mint amilyen ez itt.

Elmondta a befejezést, mialatt kinézett a hátsó ablakon a kis kertre, ahol kopaszon állt a szilvafa.

*Mégis, mi minket ér, egybefogó
egy mozdulattal ér, mint a vonó,
mikor két húron egy hangot zenéltet.
Mily hangszerre vagyunk feszítve ketten?
Mily hang vagyunk mily játékos kezekben?
Ó, édes ének.**

Még visszhangzottak a fejében a szavak, amikor felhágott a lépcsőn. Az volt a szokása, hogy visszatekerte, majd ismét

* Nemes Nagy Ágnes fordítása.

lehallgatta a szalagot, nagyon figyelve, hogy a mikrofonok vettek-e minden szótagot. Ha nem kellett javítani vagy állítani rajta, törölte a szöveget, és már ott sem volt.

Ma már nyúlt a kapcsolóért, hogy leállítsa a szalagot, amikor meghallotta a kulcs hangját az első ajtóban. Sebesen dobogó szívvel osont az ablakhoz. Akkor látta meg az öregembert, akinél a kulcs volt.

A hatvanas évei végén járt. Deres haj, kissé hosszú, széltől kócos. Borosta, ami valamiért jól állt neki. Grimaszolva mozgatta a zárban a kulcsot, amely ezek szerint frissen készült másolat volt, újabb ok az aggodalomra. Hány másolat van még forgalomban, amelyekről Helen nem tud?

Aztán hallotta, ahogy elcsúszik a zár nyelve, és nyílik az ajtó. Az ember átlépte a küszöböt, és eltűnt a tornácra. A lány először csak állt az ablaknál, és mozdulni sem mert. A földszinten csukódott az ajtó. Hallott egy-két lépést, amit pár másodpercnyi csend követett, aztán megnyikkant a deszka; a férfi elhelyezkedett a nappali szoba díványán. Hosszú sóhaj, ami hosszú utazásról árulkodott.

Helen vívódott, hogy adjon-e jelt magáról. Miért ne figyelmeztetné ezt az embert, hogy itt van, elejét véve a kellemtelen meglepetésnek? Így arra is rájöhetne, ki ez. Udvariasan figyelmeztetné, hogy majd ne felejtse el hivatalosan dokumentálni a ház használatát, utána elegánsan távozna.

Ám ebben megakadályozta egy kopogtatás. Megint kilesett az ablakon. Egy fiatalabb, harminc-egynéhány éves férfi úgy nézett jobbra-balra az utcán, mintha tudná, hogy nem kellene itt lennie. Barnásszőke haj, rendesen nyírva. Piros-pozsgás arc. A másik emberhez hasonlóan ő is tweedzakót és kigombolt gyapjúszővet felöltöt viselt, mintha egyenesen a lápról érkeztek volna egy du Maurier-regényben. Illetve nem is, jobban hasonlítottak két pasihoz egy olyan világszerte megtalálható, kamu író kocsmaiban, akik idegen földön is ragaszkodnak a maguk fajtájához.

Helen ismét hallotta, hogy nyílik-csukódik az ajtó, amit kölcsönös üdvözlés követ. A csevegő hangok fellebegtek a lépcsőn a nappaliból. Helen ösztönösen letolta a lábáról a cipőt. Nem annyira lépett, mint inkább siklott a padlón – lassan, hogy minél kevésbé nyögjön és nyikorogjon a deszka –, addig, amíg elég közel nem került a magnetofonhoz, hogy a fejhallgatóért nyúlhasson, és feltehesse. Pár másodpercig a lélegzetét visszafojtva fülelt a konyha felé dobogó lépésekre. Egy hátba vágás. Egy vicc Herrington nemi életéről, amelyet Helen már kétszer hallott. Utána horkantó nevetés.

Győzködte magát, hogy a lehallgató készülék újbóli ellenőrzésére használja ki az alkalmat, holott azonnal tudta, hogy ez duma, a jogtalan kíváncsiság igazolása. Elrestellte magát, és éppen le akarta venni a fejhallgatót, amikor az öregember kijelentette, hogy innia kell valamit.

Előbb találd meg. A tömény szeszt egy alacsonyabb konyhaszekrényben tartották a szemetes mögött, az utolsó helyen, ahol keresték volna. Ráadásul mesterkedni kellett a kilinccsel, hogy kinyíljon az ajtó.

A férfi magabiztosan lépkedett, cseppnyi habozás sem volt a járásában. Fémesen kattant a zár, zörögtek a palackok, miközben a kedvenc mérge után kotorászott.

Nahát!

Mert egy dolog, hogy van egy jogtalan kulcsunk, vagy be nem jelentett találkozót tartunk, de egész más ismerni a ház titkait. Az öreg szivar ugyancsak otthon érezte magát. Akkor kezdett beszélni a talányos víztömegekről, a rejtett tavakról, tengerszemekről, és morotvákról, amelyeket csak ő láthat.

Amint a fiatalabb férfi is leült, halkabbra fogták a beszédet, és a következő pár percben egyedül azt lehetett tisztán hallani, amikor az öreg szivar azt mondta, olyan hangosan, mintha ráígérne az árverésen: – Sose volt ennél alkalmasabb idő, hogy beszálljon, Lewis. Terjeszkedünk. Kilépünk partjaink közül.

– Okos dolog ez? Áradással együtt jár a szivárgás.

– De nem a mi ügyfeleinknél. A Véknél és a többiekénél. Azok túlságosan önzők, hogy köpjenek. Túlságosan meg akarják nyerni a következő menetet a Buckán.

A Buckán? Kik azok a Vék? És kik az ügyfelek?

A társalgás visszahalkult érthetetlen dűnnyögéssé. Helen elképzelte őket, ahogy a homlokuk majdnem összeér az asztal fölött a titkolózó sutyorgásban. Legalább annyit tud, hogy új és érzékenyebb mikrofonokat kell beszereltetnie, amennyiben a zsugori könyvelés rámondja az áment. A keret egyfolytában zsugorodik. A Kongresszus háborog, és már Berlin – igen, még Berlin is – kezd olyan lenni, mint egy hidegháborús holtág.

Fekete filmektől és kémregényektől pezsgő elvárásokkal érkezett Berlinbe, ahol intrika lapít minden árnyékban, ahol minden pisztolyhoz jár egy hangtompító, és minden védett házat megtámadhatnak vagy elfoglalhatnak. Ám az ő védett házai nem is lehettek volna békésebbek, és pontosan olyan biztonságosak voltak, ahogy a nevük ígérte. Soha, senki sem állított be gyeverrel, és senkinek sem esett baja.

Még az összefirkált Fal az őrtornyaival és a szögesdrójtával is kezdett átlényegülni afféle idegenforgalmi látványossággá, amelynek halálzónájában egyszer talán gyerekekkel és fényképezőgéppel sétafikálhatunk, és fotóztathatjuk magunkat az otthoniaknak. Több mint két éve, hogy utoljára meghalt valaki, aki szökni próbált, az a szegény Dietmar Schwietzer tizennyolc évesen. Annak ellenére is, hogy a Fal milyen rettenetet jelképezett, ez volt az első számú oka annak, hogy Helen kiküldetése elmaradt a lány elvárásaitól. A Fal elvágott minden hozzáférést az ellenfélhez – Karlshorstban a KGB-hez, a Normanenstrassén a Stasihoz – és 144 kilométeres hosszúságával rég megfosztotta a küldetést a vadászat izgalmától. Az Ügynökség berlini munkája mostanában kizárólag védekezésből állt. Helen úgy érezte magát, mintha egy csodálatos játszótérre érkezett volna, ahol a legizgalmasabb mászókat kordonnal vették körül.

Langley-t most elsősorban Irán aggasztotta, ahonnan nemrég menekült el a CIA által trónra ültetett sah, és engedte át a hatalmat egy fenyegető képű, fekete turbános ajatollahnak, akiből nagyjából mindent ki lehetett nézni. Berlin csak Irán után jött.

Lent a két ember tovább motyogott, és bár a párbeszéd áttüzesedett az indulattól, Helen csak itt-ott értett meg pár szót. Valóban hallotta azt az egy-két német mondatot? Esetleg egy orosz szófoszlányt?

Végül a fiatalabb ember fölemelte a hangját, de annyira, hogy valóságos ordítással. Szék csikorgott, ezek szerint valószínűleg úgy döntött, hogy feláll. Az öregember ugyancsak felcsattant. Helen így legalább értett minden szótagot.

– De mi lesz, ha *mégis* megtörténik? – kérdezte a fiatalabb.

– Nem fog, biztosíthatom!

– Olyan nincs, hogy biztos. Mi a tartaléktervezés? És kérem, ne mondja, hogy magának nincs olyan!

– Kiiktatás, sommásan és sémásan.

– Kiiktatás?

– Ugye, nem szükséges betűznöm?

A fiatalabb férfit egy percre elnémította ez a válasz. Helen gerincén akkor már gyöngyözött a verejték.

Aztán a második szék is csikorgott. Lábbelik dobogtak, üveg koccant: az öregember eltette a palackot, és visszazárta az italos szekrényt. Víz zúdult a mosogatóba: valaki előblítette, majd a szárítóra helyezte a poharakat. Motyogó búcsúzkodás, kitörő nevetés.

Ismét összebarátkoztak volna? Vagy csak szövetségesek, bűntársak? Akármilyen egyezségről folyt is a beszéd, úgy látszik, megkötötték. Helen tompa neszezést hallott, és elképzelte, amint kezet ráznak. Az ajtó kattanva kinyílt. Egy hang mondott valami érthetlent a tornáclépcsőről. Aztán az ajtó becsukódott, és a kulcs a helyére pattintotta a zárnyelvet.

Helen most is azon töprengett: kinek a kulcsa? És mi következik most?

Visszasuhant az ablakhoz, óvatosan, mert hátha még lent van a földszinten az egyik. Nem. Mindkettő most ment le a lépcsőn a járdára. A lány leste a függöny réséből, ahogy a fiatal déli irányba indul, az állatkert felé. Társa hosszú léptekkel tartott északnak, az Alt-Moabitra, amely, ha csak az öreg le nem tér valamelyik mellékutcába, hamarosan elviszi a Falhoz.

Vagy talán épp a Falhoz megy. A legközelebbi ellenőrző pont innen alig fél kilométer. A gondolat, hogy ez az ember átkel Kelet-Berlinbe, a zsebében az értékes kulccsal, elég volt, hogy Helen bepánikoljon.

Fújt egyet. A kezdődő fejfájás nem maradt meg a halán-tékában. Keresztülment a szobán, kikapcsolta a magnetofont. A szalag talán húszpercnyi beszélgetést rögzített, persze illegálisan. Még nagyobb baj, hogy ott van rajta az ő bevezetője, a Rilke-vers is, amely igazolja, ki készítette a tiltott felvételt. Bármiben is mesterkedtek, Helennek feltételeznie kell, hogy teljesen törvényesen jártak el, legalábbis valakinek a szabályai szerint. Azaz a *saját* szabályai szerint haladéktalanul törölnie kell az anyagot.

Néhány másodpercig bámulta a készüléket, azután lenyomta a visszacsévézés gombját. Az orsók addig forogtak, amíg el nem fogyott a szalag. Helen kikapcsolta a magnót. Most ismét be kell fűznie a szalagot, majd le kell nyomnia a felvétel gombját, ami végleg törli ezt a különös beszélgetést, mintha sohasem történt volna meg.

Ám ő leemelte a szalagot az orsóról, és egy íróasztalhoz vitte. Kihúzta a legfelső fiókot, belecsúsztotta a szalagot. Majd később törli.

Még vakmerőbb gondolata támadt: erősítéssel talán még a beszélgetés érthetetlen szakaszaiból is megfejthetne valamit! Rágyújtott, mélyen beszívta a füstöt, és fontolóra vette a lehetőségeit. Aztán megcsóválta a fejét, egy hamutáléért nyúlt, és az óvatlan ötletet is elnyomta a cigarettával együtt.

Ismét kihúzta a fiókot, ismét ránézett a szalagra. Aztán betolta a fiókot. Hogy megóvja magát az újabb kockázatos

ötletektől, kibontott a dobozából egy friss szalagot, és az orsóra csúsztatta. Kezdett erőt venni rajta a lázas türelmetlenség. Minél hamarabb el kell tűnnie innen, ki kell jutnia az utcára. Fojtogatta a szoba. Sietve belebújt a cipőjébe, lerohant a földszintre. Felkapta a felmosót meg a vödört, és a bejárathoz indult. Aztán meggondolta magát. Letette a felmosót meg a vödört az ajtó mellé, és a konyha felé fordult.

Kinyitotta az italos szekrényt, megvizsgálta a legelöl álló, felbontott palackot. Tizennyolc éves Macallan volt, sherrys tölgyfahordóban érlelt skót malátawhisky. Helen azért ismerte a részleteket, mert valaki Langley-ben, egy irodai középvezető, akinek a nevét nem ismerte, kifejezetten ilyet rendelt egy hónapja. Méregdrága volt, Helen annak idején kissé furcsállta is a rendelést, de aztán elintézte azzal, hogy ez is egy olyan szeszély, amelyek időnként kirügyeznek az ügynökök és informátoraik kényes kapcsolatában. Egy paraszti származású szovjet katonatiszt egyszer arra kérte az ügynökét, rendszeresen lássa el a *Progressive Farmer* magazinnal, mert élvezni szeretne volna a korszerű amerikai gazdálkodás fényűzését, amikor ellátogatott a védett házba. Hírszerzőnek lenni idegtépő foglalkozás. Informátornak lenni még inkább az, tehát ha valaki sajátos igényekkel állt elő, az ember igyekezett a kedvére tenni.

A mai napig senki sem bontotta fel a Macallant. Akárki is az öreg szivar, kell lennie legalább egy pártolójának Langleyben. Helen becsukta a szekrényt, és megdermedt. Kint a járdán léptek közeledtek a házhoz. A lány visszafojtotta a lélegzetét, amíg a lépések el nem halkultak. Mi lesz, ha visszajön? Ettől a gondolattól úgy rohant a bejárathoz, hogy kis híján megfélekedezett a felmosóról és a vödorről. Akkor kezdett csak megnyugodni, amikor a tornácon bezárta az ajtót. Elfordult, jobbra nézett, majd balra. Most az észak tűnt a legjobb döntésnek, az Alt-Moabit, ahol lesznek emberek és hangok, boltosok és forgalom, idegenek. Csoportban biztonságosabb.

De valóban szükséges a etimológiai biztonság? Helen nem tudta, és a kétség nyomasztotta. Egyelőre annyit tudott, hogy szeretne inni valamit. Valamint tanácsra van szüksége, és talán egy kis férfias vigasztalásra.

Szerencsére tudta, hol juthat hozzá mindenhez egyszerre.

2.

A gyertyafénynél alig látszott a szerény úszógumi Clark Baucom derekán. Ám az ehhez hasonlóan gyöngéd pillanatokban Helen Abell aranyosnak találta az ilyen fogyatékoságokat. Clarkot sebezhetővé változtatta a meztelenség; Helen a tapasztalat jelét, az ellenőrző pontokon és figyelőállásokban átrostokolt számtalan óráért fizetett vámot látta kis pocakjában. Az ő szakmájukban túl sokat kell ülni hosszú, méla lesben, és akkor még nem is említettük, miféle kosztot kellett elviselnie Clarknak a Vasfüggöny mögötti hosszú időszakokban. Akár királypártiakat szöktetett ki Budapestről, akár a varsói ellenzéknek vitt létfontosságú üzeneteket, gyakran csak krumplin, gulyáson, pirogon, galuskán, főtt káposztán és nyálkás, ízetlen virslin élt, cigarettafüsttel fűszerezve, cseh sörrel leöblítve. Egyszer itt Berlinben végignézte, amint a szeretője egy ültő helyében felfal egy faggyús *Eisbeint*, vagyis főtt csülköt, akkorát, mint egy levágott fej!

Ennek ellenére még mindig szédületes jelenség volt ragyogó barna szemével, klasszikus vonásaival. Helen úgy képzelte, hogyha Clark színésznek ment volna, máig kaszkadőr nélkül dolgozna.

A férfihöz búj, hogy megcsókolja a mellkasát. A szőrszálak csiklandozták az ajkát. Clark mosolygott, és átnyúlt a lány fölött az éjjeliszekekrényen heverő cigarettáért. Gitanes volt, amelyhez párizsi iskoláztatása óta ragaszkodott. Vannak amerikaiak, akik csak átutazóban vagy pár évre mennek külföldre, ám Clark

Baucomnak ez volt a sündörgő hivatása. Amióta betöltötte a tizennégyet, legfeljebb egy-egy éves szakaszokra tért haza.

– Gyűjts nekem is egyet – mondta Helen.

Clark meggyújtotta neki a cigarettát. A lány lassan belélegezte a füstöt. Filter nélküli, erős cigaretta volt, de a nikotin rúgása segített rendbe szedni a gondolatait. A szavak egy perc alatt összeálltak a beszélgetéshez, amelyre egész este készült.

– Ismersz egy olyan kémet, akinek Lewis a fedőneve?

– A mi emberünk?

– Valószínűleg.

Clark összehúzta a szemöldökét, és a mennyezetre bámult.

– Talán Bécs? Nem, szerintem Bulgária. De csak átszállóban. Jön, és máris indul. Miért kérdezed?

– Ma kihallgattam valamit. Nem hivatalosan.

Mielőtt találkozott volna Clark Baucommal egy charlottenburgi kávéházban, teljes három óra hosszat töprengett, hogy mihez kezdjen a délutáni eseményekről szerzett információkkal. Ezzel bizonyosan nem fordulhat Herringtonhoz. *Habó, főnök! Véletlenül most tettem egy tiltott látogatást a hármásban, és összefuttam két hapsival, akikről sose hallottam, és akik mindenféle hülyeséget dumáltak. És figyeljen csak! Nem tudták, hogy fülelek, és én felvettem az egészet!*

Egyébként, ha a főnök netán már tud az eseményről, dühösebb lenne Helenre, amiért majdnem megzavarta a találkozót – vagy mert csak tud róla –, mint a résztvevőkre, amiért megsértették a protokollt. Akár az irodavezető is átnyújthatta nekik a saját kulcsát, vagy engedélyezhette, hogy új, titkos másolat készüljön róla. Rávallana Herringtonra. Azonkívül lenne egy újabb ürügye, hogy lejjebb minősítse Helent egy fokozattal.

Másrészt mi van akkor, ha itt valami suskus folyik? Valami annyira titkos, hogy még Herrington sem tud róla? Nem kellene értesíteni valamelyik illetékest?

Ezért akarta látni Baucomot. Igen, a szexért is – június óta tartott a viszonyuk –, de inkább az elnyújtott utójátékért, amikor a férfi mindig szívesebben beszélt a mesterség trükkjeiről,

a kelet-európai helyzetről vagy az Ügynökség szolgálatközi bizantinus politikájának tárgyalási stratégiáiról. Részben szerető volt, részben nevelő, és eléggé magabiztos, hogy ne bánja, ha a lány egyformán méltányolja a társaságát mindkettőért.

A házikó a zöldellő Zehlendorf külvárosban, amelynek hátsó hálósobájában tartózkodtak, eredetileg a hajdani amerikai zóna védett háza volt, amelyet Helen két hónapja kivont a forgalomból. Az Ügynökség gondnokai még nem távolították el a borzalmasan ósdi lehallgatóberendezést, és a bérletből is hátra volt még két hónap, ám Helen úgy okoskodott – Baucom egyetértésével, ami többet nyomna a latba, ha netán rajtakapnák őket –, hogy *valakinek* időnként kell használnia az épületet, legalább a szomszédok meggyőzésére, hogy még laknak a házban.

Helen még meg se született, amikor Baucom már a terepen dolgozott. Ötvenöt éves volt – óvodaszatír, mondaná Helen anyja. Mindenki azt mond, amit akar, de igazság szerint Helen ötlete volt a viszony. Eleve nem tartós kapcsolatnak szánták, és nekik ez így épp megfelelt. Clark elbűvölő volt a maga öregfiús módján, azonkívül tapasztalt, figyelmes szerető. De az volt benne a legjobb, hogy kitűnően értett a meséléshez. Ha volt szakmai gyengéje, akkor az, hogy nagyon szeretett sztorizni az ágyban.

Vélhetőleg korántsem lett volna ennyire beszédes, ha a lány nem dolgozik ugyancsak az Ügynökségnek. Mindazonáltal Helen érzett Clarkban egyfajta önfeledt indiszkréciót, ha a múltja került szóba. A lány ennek csak örült. Élvezte, hogy Clark szavaiban élheti át azt az életet, amelyet ő is szeretne magának, ha az ilyen Herrington-féléket meg lehetne győzni. A terepen töltött három évtized után Baucom emlékei úgy sorakoztak fel, mint a kirakodásra váró teherhajók, és Helen mindig boldogan várta a parton a csodálatosan színes és szövevényes rakományt.

„Meséltem már arról az időről Dixonnal, amikor Prágában elszúrták a cserét?” Általában így kezdődtek a mesék. Ilyen

módon Helen őrizte Baucom lángját, vagy annak a csapatnak a lángját, akik a tűzvonalban dolgoztak az Ügynökség kialakulásának éveiben.

– Mit hallgattál ki? – kérdezte most lustán, és kissé álmosan.

– Engedélyezhetetlenségeskedéseitekért. Na szóval, ez a Lewis nevű illető és egy másik alak eljöttek az egyik házba, épp amikor inspekcióztam.

– Kínos lehetett.

– Fent voltam az emeleten. Nem is tudták, hogy van ott valaki.

– Te pedig boldogan úgy döntöttél, hogy hagyod, hadd végezzék a dolgukat?

– Igen!

Az ágy megrázkódott Baucom hangtalan nevetésétől. Ettől Helen kevésbé érezte bűnnek, amit csinált.

– Most pedig azon töprengsz, hogy nem kéne-e jelentened valakinek?

– Kábé.

– Ne fáradj! Csak egy csomó extra papírmunkát jelentene egy csomó embernek, akik nem örülnének. Továbbá tálcán nyújtanád át Herringtonnak azt, amit régóta szeretne.

– Tudom, csak...

– Valami, amit mondtak? Az zavar?

– Igen. Vagy nem. Nem annyira az, amit mondtak, hanem ahogy mondták. Majdnem mintha a saját külön nyelvükön beszéltek volna. Főleg az idősebb. Nem volt éppen kód, de olyasféle.

– Hogy érted ezt?

– Mindenféle halandzsa tavakról, tengersizemekről és morotvákról. Vizekről. Meg még valamilyen effik. Az effik, akiknek a főnökét úgy hívták, hogy Jack.

Baucom egy darabig hallgatott, csak azután fordult a lány felé. A karjára hajtotta a fejét. Egy-két nyugtalanító másodpercig csak füstölt és figyelt.

– Ezt az öregebbet láttad?

– Igen, a tornácon. Jövet és menet.

Baucom kitartóan fürkészte. Most már tökéletesen éber volt, ami kissé megriasztotta Helent.

– Írd le!

Helen leírta. Baucom a fejét rázta. Ezek szerint nem ismerős. A lánynak eszébe jutott egy másik részlet.

– Asztmásan lélegzett.

– Asztmásan? – Clark összehúzta a szemét. – Biztos?

– Igen. Mintha fulladt volna, holott csak leültek. És ivott, méghozzá derekasan.

– Mit ivott? Nem tudod?

– Tízennyolc éves Macallant. Vadonatúj palack, ő bontotta fel. Egyenesen a különleges készletből, és pontosan tudta, hol keresse.

Baucom hanyatt dőlt az ágyon, és energikusan kifújta egy szürke füstfelhőt. Bámulták a füstöt, ahogy szétlapul és begöndörödik a mennyezet alatt. Helen várta, hogy a férfi beszéljen, ám ő kiszállt az ágyból, meztelenül odament az ablakhoz, megnyitotta a zsalugátert, és óvatosan kilesett az utcára.

– Mit csinálsz?

– Biztosan nem tudták, hogy ott vagy?

– Miért? Mit látsz?

– *Válaszolj!*

Olyan érdesen mondta, ahogy még sose beszélt a lánnyal. Helen fürkészte az arcát, hogy talán ironizál vagy viccel, ám Baucom komoly volt, amivel ráhozta Helenre a frászt. Törte a fejét, hogy mi mindent hallott délután, ismét ellenőrzött minden pillanatot, amikor érzékelhették a jelenlétét.

– Úgyszólván biztos, hogy azt hitték, egyedül vannak.

– Úgyszólván?

– Tudod, mire tanítanak a Farmon. Soha, semmit se vegyél száz százaléknak.

– Igaz. De azért eléggé biztos vagy benne?

– Több mint eléggé.

- Helyes. Ilyen embereknél okosabb is.
- *Ilyen* félmagánhangzó embereknél? Te tudod, kik?
- Talán tudom, kik *voltak*. De most? – Elkomorodott, a fejét csóválta. – Még ha igazam is lenne, úgysem beszélhetnék róla, tehát ne is kérdezd. Nem a te dolgod, még csak nem is az enyém, a fenébe. – Rövid szünet. – Ugye, véletlenül se csináltál olyan oktalanságot, hogy például magnóra vedd őket?
- Helen elfordította a tekintetét. Clark hangosan sóhajtott.
- Le akartam törölni.
- De még nem tetted meg?
- Nem.
- A helyedben én nagyon gyorsan megcsinálnám. Még jobb lenne, ha megsemmisítenéd. Ha kell, égesd el azt a vacakot.
- Oké.
- De rögtön!
- Becsszó. Reggel az lesz az első dolgom.
- Nem. Most.
- Ilyen későn?
- *Most*. Ha akarod, odakísérlek. Fedezem a hátadat, és figyelem az árnyékokat.
- Tényleg azt gondolod, hogy szükség van rá?
- Clark egy pillanatig töpregett.
- Nem, nem gondolom. Egyelőre nincs semmi baj. Tudnék róla, ha lenne. De akkor is majdnem tizenegy óra van, ezért jól teszed, ha indulsz, mielőtt még később lenne. Taxival menj! Egy sarokkal előbb szállj ki, de szólj a sofőrnek, hogy várjon meg.
- Kösz a tanácsot, de én is értem egy kicsit a szakmát.
- Gyorsan dolgozz! Ha nem érsz vissza éjfélre, hívom az ügyeletet.
- Jézusom! Ennél rosszabbat nem is mondhattál volna. Akkor aztán fix, hogy megtudja Herrington.
- Parancslánc. Sajnálom, de ilyen helyzetekben ez az eljárás.
- Pontosan milyen helyzet is *ez*?

– Valószínűleg valami elfelejthető apróság, ha máris elintézed, és soha nem beszélsz róla senkinek.

– Hát akkor oké. – Helen ledobta magáról a takarót. – Indulok is. Essünk túl rajta.

– Okos kislány.

– Ne szólíts így! – csattant fel a lány, mire Baucom olyan szélesen vigyorgott, hogy Helen a legszívesebben odarohant volna hozzá, és behúzott volna neki egyet. De Clark legalább már nem volt olyan halálosan komoly, és ettől Helennek is sikerült leengednie egy kicsit.

Öltözni kezdett. Közben a férfi taxit hívott, amely pár perccel később meg is állt a ház előtt. Baucom lekísérte Helent az emeletről a tornácra.

– Okos légy, és gyorsan csináld! Használd, amit tanultál!

– Úgy viselkedsz, mintha bevetésre mennék.

– Oda mész. Telefonálj, ha segítségre van szükséged! És ne feledd! – Megkocogtatta a karóját. – Éjfélre, vagy telefonálok.

– Ugye, sose mondod el, hogy mi volt ez?

Baucom jobbra, majd balra nézett. Úgy forgatta a fejét, mint egy ragadozó madár.

– Tiszta az út. Menj!

Helen bemászott a hátsó ülésre, és megadott a taxisnak egy címet az Alt-Moabiton. A berlini taxisofőrök megszokták az olyan fuvarokat, ahol az utas, miután kiszállt, gyalog fordul be a sarkon.

Ahogy a taxi elindult, Helen kilesett a hátsó ablakon, és látta Baucom cigarettájának parazsát a tornácon. A férfi addig nézett utánuk, amíg a taxi el nem tűnt.

3.

Az ördögnek tartozott ezzel az úttal, és kizárólag azért, mert nincs elég önuralma. Helen szidta magát, miközben a zárba csúsztatta a kulcsot. Szerencsére a szomszédság aludni látszott, így legalább kevesebb valószínűséggel szűrhatták ki.

Megsértette a legkisebb jogosultság kőbe vésett elvét. Még ha valamilyen disznóságban mesterkednének, neki akkor sincs köze hozzá, hát még hogy jelenthessen róla. Baucom rögtön átlátta. Ő hogyhogy nem látta meg? A férfinak legalább volt elképzelése, hogy miről szólt a különös párbeszéd. Ettől Helen valamivel jobban érezte magát. Ha jelenteni kell, Baucom majd megteszi.

Érdekes, hogy ebben a szakmában milyen gyakran bizonyul tehernek a kíváncsiság. Amikor Helent beszervezték, biztosították róla, hogy a kíváncsiság: erő, egyike a legnagyobb erősegeinek. Most viszont? Osztályozzunk! Ne nézzünk oda! Törődjünk a magunk dolgával! Vagy Herrington csak neki tartja fent ezt a mantrát?

Nem bajlódott azzal, hogy villanyt gyűjtsen. Ismerte annyira a házat, hogy akár bekötött szemmel is tájékozódjon a szobákban, és miért kockáztatná, hogy meglássa egy járókelő, mielőtt leengedhetné a rolót az emeleten?

Felment a lépcsőn, tévedhetetlen biztonsággal odament az íróasztalhoz, kihúzta a fiókot. Kitapintott egy doboz gyufát, egy töltőtollat, egy csomag cigarettát és egy apró noteszt. Éppen kezdett pánikba esni, amikor megtalálta a szalagot, amelyet kotorászás közben tolt hátra a fiók végébe. Baucom azt ta-

nácsolta, hogy semmisítse meg, és Helen ezt is akarta tenni – később, és valami alkalmasabb helyen. Előbb azonban le kell törölnie a beszélgetést, mert olyan nincs, hogy a felvétellel távozzon a házból.

Keresztülvágott a szobán, ügyetlenül próbálta ráerőltetni a szalagot az orsóra, amíg észbe nem kapott, hogy a gépben már van egy üres szalag. Matatott a visszatekerő gomb után, hogy lecsévélhesse a tároló orsóról, de mikor a kattánás után elmaradt a szalagvég csattanása, rájött, hogy vagy a lejátszást, vagy a felvételt kellett benyomnia. Mindenképpen szükség lesz egy kis fényre, vagyis le kell engedni a redőnyt. Az ablakhoz ment, és már a gurtniért nyúlt, amikor mintha csak valami bizarr visszajátszást hallana, ismét zörgött a kulcs a földszinti ajtó zárjában. Újabb váratlan látogató!

– Francba! – suttopta. – Mi a *fűsz*?

Nyugi! Talán Baucom, aki úgy döntött, hogy mégis csak szükség lesz segítségre. Elengedte a gurtnit, kilesett a csipkefüggönyön. Szíve riadót vert, amikor meglátott egy közép-termetű férfit, hosszú, sötét felöltőben. Határozottan nem Baucom. Csak nem a délutáni öreg szivar várta ki, hogy ő visszajöjjön? Talán végig tudta, hogy Helen mit csinált? Ha igen, mi a következő lépés? Futunk, vagy harcolunk? Aztán a férfi elfordította a fejét annyira, hogy az utcai lámpa megvilágítsa a vonásait. Sötét haj, nem őszes. Túl fiatal ahhoz, hogy az idő pasi legyen. Nem is a Lewis nevű. Ezt a pacákot ismeri.

Ügynök volt, fedőnéven Robert, igazi nevén Kevin Gilley, bár ezt a lánynak nem lett volna szabad tudnia. Rajongott a különleges tűzfegyverekért, ontotta a szószátyár jelentéseket, és a nők bálványának képzelte magát, Helen legalábbis így hallotta a hivatali pletykafészeketől. Saját tapasztalatából annyit tudott róla, hogy Gilley, aki már használta az ő védett házait, hallatlanul tiszta, soha nem hagy piszkot maga után. Gyengesége ugyanezen források szerint abban állt, hogy a Fal másik oldalán senki sem hitte el róla, hogy kereskedelmi attasé. Az utóbbi időben azt rebesgették, hogy éppen ezért hamarosan

áthelyezik Latin-Amerikába, vagy irodista lesz Langley-ben. Helen figyelte, ahogy bejön a házba, és hallotta az ajtó csukódását.

Fény gyúlt a lépcső ajtajában: Gilley felkapcsolta a földszinten a villanyt. A lány hallotta a lépéseit: a konyha felé közeledtek. Újabb fogyasztó a dugi töményre, gondolta Helen, bár Gilley legalább tudhatta, hol keresse az italt.

Tehát újabb jogtalan találkozót láthat az ő állítólag leghatékonyabban vezetett házában. Vagy már megint szokás lett az efféle sumákság? Talán Herrington köröztette az infót a kedvenc hírszerzői között, utasítva őket, hogy mellőzzék Helen szabályait? A lány pontosan tudta, hogyan fogalmazna, trágárságokkal kevert bikkfanyelven: *Nézzétek, cimbi, ez a fontoskodó tyúk kétségtelenül jót akar, de ha úgy ítéletek meg, hogy az új előírások korlátozzák a stílusotokat, akkor szarni rájuk. Mától kezdve jöves-menés szükség szerint, a papírmunkát elintézzük később.*

Ám őt már megint nem értesítették, tehát minél előbb túl kell esnie a dolgon: önérzetet sutba vágva jeleznie kell, hogy itt van, aztán elhúzni, táskájában az illegális felvétellel, amelynek titkait a városon át viszi vissza Baucomhoz.

A bejáratnál kopogtattak. Helen kinézett az ablakon, és látta, amint Gilley beenged egy fiatal nőt. Hangjuk fellebegett a lépcsőn. A nő németül beszélt, affektált berlini kiejtéssel, mint a vidékiek, akik próbálják fővárosinak kiadni magukat. Alighanem Gilley egyik informátora, Helen tehát már arról is lekéselt, hogy jelt adhasson magáról, mert megzavarná a tanácskozást.

Sóhajtott, óvatosan kibújt a cipőjéből, és felkészült, hogy kiböjtölje őket. Nem volt szabályos eljárás, de mit számít ez már ma, a Kihágások Napján? Nem csoda, hogy nem akarják előléptetni hírszerzőnek. Egy ilyen bukta a terepen, és valaki meghal. Két ilyen bukta tizenkét órán belül, és te is meghalsz.

A földszinten a fiatal nő már hadart, az emeletre is felhalatszó lelkes buzgalommal, mintha a létező legjobb anyagot hozta volna Gilley-nek, bár Helen nem értette a szavakat. Szólt

a taxisnak, hogy elmaradhat egy darabig, de ki tudja, meddig tart ez a megbeszélés? Egy vagyon lesz a fuvardíj. Még arra is rászorulhat, hogy Baucomtól kérjen pár márkát. Eszébe jutott a határidő, amelyet a férfi megszabott. Ha nem vagy itt éjjelre, telefonálok az ügyeletesnek. Ezek odalent talán időben távoznak, hogy felhívhassa Baucomot, arra azonban valószínűleg nem marad ideje, hogy még itt a házban letörölhesse a szalagot.

Üveg csörömpölése zökkentette ki a gondolataiból. Ennyit Gilley rendszeretéről. Aztán egy puffanás, mintha szék borult volna fel. Mi a fenét művelnek? Helen az ajtóhoz indult. Ekkor nyögést hallott, mintha birkóznának.

– Hagyd abba! – ordította Gilley.

– *Nein!* – felelte a nő.

– Azt mondtam, hagyd ezt abba! – Majd pedig németül: – *Unvorstellbar! Genug!*

Csak nem fenyegette meg a nő? Ha Gilley bajba került, itt, Helen legbiztosabb védett házában, akkor neki azonnal lépnie kell. Kisurrant a folyosóra, onnan a lépcsőpihenőre, ott kihajolt a korláton, hátha látja, mi történik.

Lejjebb ment egy fokot. Majd még egyet. Szakadó szövet recsegett, apró tárgyak – gombok? – pattogtak a deszkapadlón, mint a jégeső az ablakon.

– Ne ficáncolj már! – ordította Gilley. – Hülye kurva!

A nő csak nyüszített. Gilley vagy ellentámadásba ment át, vagy eleve ő volt a támadó. Helen még lejjebb osont. Hatalmas puffanást hallott.

– Így már jobb – mondta önelégülten Gilley. A nő felnyögött.

Az elszörnyedt Helen már látott mindent. Gilley rámászott a nőre a ferdén álló díványon. Meztelen fehér háta fénylett az izzadságtól, nem volt rajta se nadrág, se cipő, egy szál barna zokni viselt. A nő hanyatt feküdt alatta, arcát félrefordította, szemét szorosan becsukta. Fekete szoknyáját felgyűrték a derekán. Blúzát eltépték. A dívány rázkódott, mint egy tutaj a viharos tengeren. A nő grimaszolt, és az ajkába harapott.

– *Nein, nein, nein!*

– Abbahagyni! – ordította Helen.

Leerontott a lépcsőn, majdnem elcsúszott, mikor leért az aljára.

A nő szemhéja rémülten felpattant. Gilley hátranézett a válla felett, de nem mozdult a díványról.

– Maga az? – kérdezte majdhogynem nevetve. – A stréber az irodából!

Hátrazökkent, és lóról leugró cowboy módjára vetette meg a lábát a padlón. Mosolyogva fordult a lány felé, merev péniszze vörösen és nedvesen ágaskodott. Helen elfordult, aztán észbe kapott, hogy Gilley pontosan ezt akarja, mire a szeme közé nézett.

– Odafent... odafent aludtam – próbált rögtönözni, ugyanakkor nem értette, miért neki kell magyarázkodnia. – Mi a fenét csinál vele? Hiszen maga... maga... – Ki kell mondania. *Megerőszkolja.*

– Nem arról van szó, amire gondol. – Gilley nyeglén mutatott a nőre. – Frieda keményen szereti. Jobban élvezi, ha van egy kis pankráció. Nem igaz, Frieda?

Frieda, már ha így hívták, addigra felült, és védekezőn felrántotta a melléhez a térdét. Még mindig rajta volt a fekete tornacipő. A blúzáat összehúzta, de a gombok oda lettek. Megrázta a fejét, és valamit motyogott.

– Hangosabban, drágám!

– *Ja* – mondta a lány. – Igen. – Lesimította a szoknyáját, és a padlóra bámult. – Az van, amit ő mond.

– No látja?

– Tudom, mit láttam. És tudom, mit hallottam.

– Akkor tegye, amit kell, természetesen. De ha valaki itt kihágást követett el, ki merném jelenteni, hogy az maga volt, amikor megzavarta egy hírszerző titkos tárgyalását az informátorával. Mit mondott, aludt? Fészkes fenét. Hihetőbb, hogy ott szimatolt, ahol nem volt keresni valója. Túllépte a hatáskö-

rét, ami valószínűleg indokolja az elbocsátást, vagy legalábbis az áthelyezést.

– Ugyanezt hallottam magáról. Azt hiszem, már tudom, hogy miért.

Gilley őrjítően vigyorgott. Szeme, amely zöldeskék volt, mint egy úszómedence, dühösen villogott.

– Pontosan az a félretájékoztatás, amit elvárnék valakitől a maga szintjén. Maga csakugyan nem tud semmit?

Belebújít a gatyájába, aztán a nadrágjába. Olyan ráérősen öltözött, mintha egyedül lenne egy hotelszobában. Mindeközben egyfolytában mosolygott Helenre, akinek a földbe gyökerezett a lába a lépcső alján.

– Tudom, mit láttam, és tudom, mit hallottam – ismételte meg a lány, ezúttal kevésbé harciasan.

– Én is. Mit gondol, kinek a változatát fogadják el? Találja ki, melyiket igazolja Frieda. És találja ki, melyikünket vonják felelősségre fegyelmi vétségért a mai éjszaka után?

A díványon kuporgó nőhöz fordult.

– Talán majd legközelebb, Frieda. Amikor nem zavarnak bennünket, jó?

Frieda továbbra sem felelt, csak bámulta a padlót. Gilley fanyar mosollyal körülnézett, mintha ellenőrizné, hogy nem feledkezett-e meg valamiről. Azután távozott, és becsapta maga mögött az ajtót. Helen úgy érezte, mintha fejbe vágták volna. Mintha mindazt, amire az Ügynökségnél tanították a szakmáról, a titoktartásról, és a helyes munkavégzésről, most borították volna ki elébe ripityára törten, a megragasztás reménye nélkül. Mély lélegzetet vett, és a szívét fogta, amely csak most kezdett lassulni. Friedára nézett.

Édes istenem, hiszen ez még kislány! Legfeljebb hús, de inkább fiatalabb. Egy olyan sápadt, alutáplált berlini egér, aki csakis feketében jár. Csutkára nyírott haja szándéknyilatkozat a divat ellen. Helen gyanúja szerint Kreuzbergben volt Gilley kapcsolata valamelyik balos törpefrakcióhoz, amelyben köztu-

dottan hemzsegek a keletnémet hírszerzők. Most pedig a blúzát szorongatva kutat a padlón a gombjai után.

Helen szóra nyitotta a száját, de Frieda megelőzte.

– Figyelmeztettek – mondta angolul. – Előtte.

– Robert? – Árulásnak érezte, hogy Gilley álnevét használja, még ha ez is az előírás. – Megfenyegetett?

Frieda a fejét rázta.

– Kathrin, ő figyelmeztetett. – A szájához kapta a kezét. – A neve, azt nem szabadott volna mondanom. Kérem...

– Ne izgulj, hivatalosan tudhatom. Mit mondott Kathrin?

– Hogy nem szabadna bemenni egy házba vele, nem egyedül. Posta, csere az utcán. Igen, az mind jó. Robert a munka szokásaiban óvatos. Ha felfedeznek ebben a munkában, az nem azért, mert Robert egy hibát csinált. De nőekkel, és ilyen helyeken, mint ez? – Vállat vont. – Kathrin mondta, maradjak távol, csak ha mások is vannak ott. Aztán jövök ide mégis egyedül, és maga látja. Látja, mi történik.

– Szóval te nem egyeztél bele?

– Nem. Én nem. – Felállt, átfogta magát. Most már didergett. Helen közelebb lépett, hogy megvigasztalja, de Frieda felemelte a kezét, és hátrált.

– Maga tehát itt volt? Az elején?

– Hát, igen. – Frieda vádlón nézett rá. – Nem tudtam, hogy ilyen, és nem lett volna szabad itt lennem. De... de lejöttem, amint hallottam, és most segíteni akarok. Kezdhetjük azzal, hogy jelentjük, ami történt.

Frieda hevesen rázta a fejét.

– *Nein!* Kérem, nem! Ő leleplez engem! Akkor nekem végem. Kell innen elmenni, visszamenni Braunschweigbe. Nem mondhatja senkinek!

– Nem hagyhatjuk, hogy ezt megússza.

– *Hagyhatjuk?*

Ellenségesen bámult Helenre. Arca csíkos volt a könnyektől. Aztán lassan ingatni kezdte a fejét, mintha azt mondaná, hogy Helen ezt úgysem értheti meg. Pedig megértette. Ha ezt

jelentik, Gilley örökre elintézheti Friedát a csoportja előtt. Ha netán beépült ember, téglá, akkor nemcsak kirúgják, de feljelengetik a keletnémet Stasinál, akik boldogan – és talán brutálisan – megbüntetik a lányt.

Itt így működtek a dolgok. Már a hidegháború első napjaitól létezett a hallgatóságos megegyezés az Ügynökség és annak szovjet párja között, ha csapásmérésre került sor: ne nyúljatok a mieinkhez, mi sem nyúlunk a tieitekhez. Ám akik a kettő közé kerültek – a helyiek, akik nekik szolgáltak –, azok jól tették, ha vigyáztak magukra. Ez a lány olyan sebezhető volt, mint egy fiatal óz a műúton, csak azért, mert becsapta a tartótisztje, akire az életét bízta abban a pillanatban, amikor vállalta, hogy az amerikaiaknak dolgozik.

– Talán tehetnék valamit a színpalak mögött – ajánlotta föl Helen. – Hátha leállítják.

– Nem! Kérem! – A lány kinyújtotta a karját, de túl messze volt. Helen áthidalta a távolságot, megfogta és megszorította Frieda kezét. A lány visszahőkölt, az ajtóhoz indult. Odakint esett.

– Gondolja, hogy elment? – kérdezte remegő hangon Frieda.

– Hova kell menned? Innen pár saroknyira vár a taxim.

– Nem!

– Esik. Hadd hozzak neked egy esernyőt. Van a szekrényben.

– Nem! Távoznom kell.

– Legalább a nevedet mondd meg! Az igazi nevedet.

– Nem! – Frieda kinyitotta az ajtót, kinézett az éjszakába. Szakadt az eső, az utca kihalt a sötétségben.

– A kabátod. Tessék.

Frieda odafordult, szórakozottan bólintott, amikor Helen fölvette a székről a kabátot, és felé nyújtotta. A lány belebújt. Három számmal nagyobb volt a méreténél, ócskásnál vásárolhatták. Olyan fiatal volt, olyan kiszolgáltatott, és most mindjárt el fog tűnni.

– Szépen kérlek, használd az én taximat! Kifizetem az utadat a sofőrnek.

– Nem! – Ám a küszöbnél visszafordult, és ismét megszólalt:

– Fog vigyázni rám, igen? Nem jelenti ezt, hanem vigyáz, hogy Robert ne áruljon engem a többieknek. Meg tudja tenni ezt, igen?

– Igen, természetesen. – Üres ígéret volt, de pillanatnyilag ennyit ajánlhatott fel.

Frieda még egyszer utoljára körülnézett a szobában.

– Biztos, mint a halál – szólta megvetően. Megrázta a fejét, kisietett az esőbe és a sötétbe.

Az ajtó becsapódott. Frieda szavai annyira megsebeztek Helent, hogy mozdulni sem bírt. Mire az ablakhoz futott, és félrerántotta a függönyt, a lány eltűnt. Helen zsibbadtan nekilátott rendet rakni: megigazította a párnákat, a helyére tolta a díványt, összesöpörte az üvegcserepet. Az órájára nézett, mert eszébe jutott Baucom és a határidő. Még ha ebben a pillanatban indul a taxihoz, akkor is az utolsó percben esik be az ajtón, feltevé, ha a taxis még várja. Úgy döntött, inkább telefonál, szól Baucomnak, hogy akció lefűjva, már útban van hazafelé.

A konyhai biztosítatlan telefont használta, amely a bérlőé volt. Hívta a zehlendorfi házat.

– Igen?

– Én vagyok az. Minden rendben, de van még pár háztartási munka, amit el kell végeznem, és nem akartam, hogy riadóztass.

– Jól vagy?

– Abszolúte.

– Nem hangzik túl meggyőzően.

– Hosszú história, de majd szóban.

– Persze.

– Egy órán belül ott vagyok. Ne várj meg!

– Ahogy akarod.

Miután letette a munkaegészségügy kagylót, Helen azon tépelődött, mit mond majd Clarknak. Ha meggondolatlanul viselkedik, Gilley mindent meg fog úszni. Vajon hányszor csinálta már ezt? Rázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Nem felejtett el valamit?

A szalag!

Görcsölt a gyomra, amikor felrohant a lépcsőn, és villanyt gyújtott a gépszobában. Az orsók forogtak. Melyik gombot is nyomta le? A pirosat, ami felvételt jelent.

Vagyis minden egyes szó, Frieda és Gilley dulakodásának minden egyes hangja fel van véve. Akárcsak az, amit Frieda később mondott. Helen felvidult. Leállította a magnót, megkönnyebbülve fújta egyet. Visszatekerte a szalagot, leemelte az orsóról, a táskájába süllyesztette a másik mellé. Két szalag, két történet. Az ő egy nap alatt készült kis archívuma a tiltott tartományból.

Nyilván egy életre elegendő fejfájást vásárolt be vele. Annyit tudott biztosan, hogy semmiféle kiképzéstől és tapasztalattól sem remélhet egy szemernyi útmutatást sem a következő lépéshez.